

ADRIAN
SCHIOP

pe bune/pe invers

roman

Ediția a II-a

POLIROM
2024

Cuprins

thanks & dedications to:	7
intro: cum am scris povestirea cu final mișcător	15
săptămâna aia de Costinești:	15
performanțe și competențe:	23
troșcoleta hippie:	29
cristina bețivana:	46
fragment cu claudiu leșinând:	88
dă-mi o limbă:	102
midlife crisis:	106
în afară:	116
young men, lazy sons:	139
organisme altere:	149
bujanu (băgat așa, scurt,	160
o glumă proastă a lui andrei:	169
gabrielu buză rece:	185
neuronul lui nicu popa:	200
cooperativa „măiestria” (feat. minică mare): . . .	236

Alte două secvențe și acum o concluzie, „aveam atâta nevoie de compasiunea ei, îmi plăcea așa de mult s-o fac să plângă“, la ultimul telefon, dat de la telefonul public de jos din 16, Claudiu îi spusese că e în gara din Șimleul Silvaniei, că și-a dat ultimii bani pe o cartelă și o sticlă de votcă și că s-a hotărât să renunțe la facultate, „nimic n-are sens, nimic nu există, Ioana“, cu aceeași voce depresivă, uscată, definitivă, „nimic, Ioana“, aceleași pauze făcute din vid, „nimic“.

„Eram trist ca Leonard Cohen, Mircea“, conchide. Mamă, ce poveste mișto. „Băi,“ zice Mircea, „eu cred că o femeie face bine totdeauna. V-am zis că Glava a văzut grămada de medicamente de pe etajera lui Floran și m-a întrebat îngrijorat, uăi mă, cine-i așa bolnav?“. Nu vreau asta, „Mircea, nu deplasa problema, că e bine pusă așa“, mamă ce poveste mișto, nu-mi mai revin, dacă am mai putea rămâne puțin prin zonă, „Băi Claudiu, în locul tău m-aș fi însurat cu Ioana, e fix genul de femeie cu care să-ți petreci ultimul an canceros de viață“, zic, „și eu m-am gândit“, răspunde, „să plângem la telefon, să ne căsătorim la telefon, să facem copii la telefon“, „copii de-ăia costelivi și murdari“, adaugă Mircea, „cu mucii“ etc. Mamă, ce poveste mișto. Nu se putea s-o lăsăm așa, trebuia prelungită într-o ficțiune.

Estimp, Iureca a revenit cu un sac de chestii și e nerăbdător să termine Claudiu de povestit, (1) „am convins-o pe gagica de la bar să ne scrie în *Jurnal*“ – „dar tâmpita n-a fost în stare

să-mi spună cine l-a împușcat pe Jim Morisson, dacă am fost eu sau John Lennon“, bravo Iureca, cum ne mai faci tu să râdem nebunule; și (2), că l-a rugat pe unu' să-i dea un pumn, „dă-mi un pumn, i-am zis, te rog, dă-mi un pumn, și mi-am aranjat cu un gest feminin și provocator părul după ureche, dă-mi un pumn“, apoi ne-a explicat cu lux de amănunte toată faza, bașca o analiză de semnificații – ce a vrut el să demonstreze cu faza aia și ce a înțeles tipul, „Iureca, leșin, mai repede“, „Șchiopule, nu despre tine e vorba aici“ (din câte îmi aduc aminte, era ceva cu faptul că gestul ăla feminin îl transforma într-o gagică și, din cauza asta, oricât ar fi perseverat în rugămintea lui, tot nu ar fi obținut ce își dorea, nimeni nu dă într-o femeie). Poveștile lui Iureca nu spun nimic, ele doar există, de fapt semnaleză încontinuu că aparțin lui Iureca. În plus, sunt în halul ăla de arbitrar, încât pot evolua în orice direcție, nici o logică nu le motivează interior.

Nu-l gust pe Iureca, dar pot să-i înțeleg mecanismul – Iureca lăsa direct senzația de „fisură în real“, de creatură dintr-o lume paralelă: fraierul perfect, era imposibil să-i găsești vreo utilitate pe lumea asta. De fapt, cred că Iureca era memoria dadaistă a Clujului existențial, cum, în *Galapagos*, calculatorul ăla era memoria defunctei umanități. Iureca a rămas cu o sechelă din Clujul existențial, aia de a cădea pe gânduri și de a emite, după ce episodul reflexiv se consumă, adevăruri – la fel de lipsite de vreun sprijin în realitate ca și speculațiile lui.

La Iureca, reflexia funcționa dadaist, pe baza asociațiilor întâmplătoare sau a analogiilor: dacă Hefaiostos (Iureca era student la Istorie, unde-l exaspera pe Florin Mitu la seminarii) avea un picior mai scurt și Petru Șchiopul un asemenea nume, se întâmpla așa pentru că în perioada respectivă spiritul Greciei antice reînviase în cultura română... Cel mai mult îmi place la Iureca să dorm cu el - când doarme, Iureca nu face glume, și atunci poți realmente să te bucuri de fluidul de pace și prietenie pe care-l emană... Cu Iureca alături, lumea pare safety ca-ntr-un desen animat¹.

Se încinge un meci în *Jurnal*, dialoguri scurte între noi, dar slabe, plicticoase, suntem deja prea beți, apare IMBECILUL de Adi Duru care ne scrie o chestie cu majuscule în *Jurnal*, umplând o pagină întreagă, „SEMNEZ ÎNTR-ACEST JURNAL AL LIBERTĂȚII CU TEAMA (PROFUNDĂ) CA NU CUMVA CINEVA SĂ NE TRANSFORME LIBERTATEA ÎNTR-O TEMNIȚĂ”, iar Andrei, superb de inocent, comentează, citind, „Băi iară ne-o futut Adi Duru un existențialism”, iar Claudiu, și mai mișto decât Andrei, adaugă în scris, chiar sub Adi Duru, „Adi Duru e un inconștient. Dar el nu știe asta”.

-
1. În punctul ăsta tre să distingem între un desen animat eroic (supermanul interbelic, manga etc) și un desen animat fantasy. Iureca reprezintă desenul animat fantasy. În cadrul desenului animat fantasy trebuie să distingem 3 vârste: „adorabil” în cazul lui Walt Disney, „simpatic” la Hanna-Barbera, „cinic/subversiv” la Judge, Groening sau în South Park. Iureca reprezintă vârsta aurorală Disney.

Apoi ne cărăm.

Pe drum, Iureca nu se mai termină, nimic nu-l mai poate potoli. „În iureș năvalnic, Iureca...” Ciripește gureș și țopăie în pas de pionier, cu brațele fâlfâind larg. Se oprește în fața mașinilor, „calcă-mă, calcă-mă senzual, dacă ai curajul” ș.a.m.d. I-o servesc amabil, „băi Iureca, tu o să mori călcat de un terafan”. Terafan era o firmă stupidă de taxi, cu automobile jenante, majoritatea Mercedesuri pătrătoase, jamaicane, din anii '60. Râd să mă sparg imaginându-mi un jaf de-ăla de Mercedes călcându-l nemilos pe Iureca și a doua zi toate ziarele anunțând cu titluri de-o șchioapă „Iureca a fost călcat de un terafan”, toată existența ridicolă a lui Iureca pusă în abis prin moartea aia complet nesărată. Ăștia nu prea râd, nici chiar Ovidiu, care-mi râde la toate glumele, țin măcar lui să-i explic gluma, să mă scot ca penibilia, „gândește-te, o moarte în halul ăla de ridicolă încât nici măcar ea nu reușește să-i răscumpere viața și să i-o pună sub semnul vreunui cât de mic adevăr existențial”, ce mai frază cretină i-am tras. Râs anemic, complezent, mă simt nașpa-nașpa. Mă enervez și mă răzbun pe nevinovatul Iureca, „băi Iureca, nu te mai mișca atâta”, punct din care Nicu Popa preia fraza, „te miști tot în ciuda pulii”, în fine, se râde de Iureca, sunt imbecil, dar răzbunat. Chit că nimic nu-l poate potoli pe Iureca din iureș: e fericit ca-n ziua antropogenezei.

O singură dată l-am văzut pus în dificultate pe Iureca, când Mircea povestise, sufocându-se de râs, că fusese la baie și acolo ascultase un

dialog între Iureca și poetul Vasile. Poetul Vasile era un tip de la țară, gros ca un butuc, care avea, între calități, o gândire lentă și o pulă monumentală (iar poeziile lui, nu mă pot abține să n-o spun și pe asta, erau un amestec de Heidegger cu metal eroic tip Manowar și Iron Maiden – ardelenii pun mare preț pe Heidegger). Amândoi se pișau și Iureca îi explica incoerent și cu o mulțime de amănunte cum l-a ucis pe Jim Morrison. Poetul Vasile, care nu l-a întrerupt nici o clipă până atunci, a mormăit în timp ce-și scutura monumentul, fără să întoarcă măcar capul, complet absorbit de operațiune. „Bă Iureca, numai lucruri noi spui“ și a plecat. Dar – pe inversul direcției insinuate de poetul Vasile – se mai nimereau și faze mișto printre schemele lui Iureca. De pildă, într-o noapte, pentru că se plictisea, s-a pornit să-și aducă o femeie: o black-metalistă bărbătoasă (chiar dacă nu le futea – lui Iureca nu-i plăcea deloc să se fută –, avea o mulțime de tipe la dispoziție). Ca să o convingă să vină cu el, a făcut o gălăgie imensă, sfâșietoare. Metalista, ca să nu le strice somnul celorlalte gagici, s-a îmbrăcat și s-a luat după Iureca. Era 3 noaptea când au apărut în cameră. Noi, ceilalți, dormeam. I-a impus de la început să se pună în alt pat și atunci gagica, dându-și seama că n-o să se întâmple nimic palpitant, a dat să se ridice din pat. Dar Iureca, vigilant, i-a spus că dacă pleacă o să vină după ea și o să pornească iarăși ciroul. Cam vreo 45 de minute au tot negociat, Iureca nu vroia să cedeze o iotă, bașca o ploaie de glume absurde din care tipa înțelegea doar că

Iureca o ia la pulă. Ajunsese la capătul răbdării, se umilea numai ca să-l facă să cedeze, Iureca însă continua să stea imperturbabil cu mâinile sub cap și să turuie. Moment în care nervii metalistei au cedat. Se făcuse oricum de căcat, nu mai avea ce pierde, trecuse peste orice limită a demnității și își putea permite orice. S-a ridicat din pat, s-a apropiat decisă de Iureca și a început să-l bușească, să-i care pumni unde apuca, așa, cu sete, cu toată forța ei de metalistă. În liniștea nopții loviturile se auzeau distinct, dar Iureca nu se sinchisea și continua să vorbească „precum“ o mașină uitată în priză, și asta o scotea din minți pe metalistă, care nu s-a potolit decât atunci când am început să râdem în hohote.

young men, lazy sons:

Tot în perioada aia Bujanu s-a angajat la Imas. Câștiga o grămadă de bani și îi spârgea pe toți scoțându-ne în 4 mese și făcându-ne beri. Ăla a fost momentul în care am renunțat la votca Prodvinalco și am trecut pe bere – cu berea te îmbeți lent, treci printr-o mulțime de faze intermediare până să ajungi să te faci. Mircea se ținea îndeaproape de Bujanu, când veneam din armată îi găseam împreună îmbrățișați, ascultând alternativ rusesc de la Iura sau scriind în *Jurnal*. Mă puneau rapid la curent cu ce s-a întâmplat în lipsa mea, despre ultimul film mișto văzut, „băi Știopule, în *Al cincilea element* apare un travestit, în *Millennium* apar două